

Per Nadal, ¿cada ovella al seu corral?

Fins als anys vuitanta del segle passat, les famílies comptaven amb pare i mare, fills, avis i, sovint, oncles i ties. També hi havia sogres i consogres. Els fills havien estat educats dins del respecte més rigorós envers els pares i les persones grans. Les llars (el corral) eren pisos o cases prou grans per poder aplegar-s'hi tota aquella família. Aquelles reunions nadalenques les recordem com a quelcom entranyable, amb pessebre, nades, bons dinars, misses del gall, regals de reis i "bon rotllo" entre tots plegats.

Però, actualment, les famílies són molt diferents. I els "corrals" també. Ja fa molts anys que el jovent té serioses dificultats per formar una família, perquè els pisos són molt cars i petits, i les hipoteques graven el pressupost familiar. Tot plegat fa que una parella de joves, per casar-se, necessitin que la dona també porti un sou a casa.

Per altra part, les parelles es desfan molt sovint. Quan el pare i/o la mare ja té una altra parella, apareixen els nous avis i els nous cunyats i, sobretot, els germanastres, els quals són criatures que han viscut traumes i han rebut mala educació des de petits. Són adolescents que no respecten ningú i que no han vist ni avis ni oncles a casa de llurs pares. La seva sola presència ja és conflictiva i el conflicte encara creix pel fet que són tinguts per angelets als ulls de llurs pares.

Amb aquest panorama, ¿podem seguir dient allò de "Per Nadal, cada ovella al seu corral"? Sovint, les famílies modernes que ho han provat no els ha quedat ganes de tornar-hi. Els nous avis i els nous cunyats resulten desconeguts. És probable que s'hagi hagut d'avisar que no es parli de futbol o no es parli de política perquè uns són de dretes i els altres d'esquerreres... A més a més, dins d'aquest context, l'ostentació té el seu paper: moda de *boutique*, telèfons mòbils d'última generació, automòbils, relats de viatges, etc. I tot plegat amanit per les genialitats dels germanastres. Els àpats (ara són

sopars) s'hauran hagut de fer en algun restaurant, fora de casa. Quasi sempre haurà quedat un pòsit de ressentiment que deixa un record desagradable que es fa molt viu quan s'apropen les següents festes nadalenques.

Per si tot això no fos poc, encara s'hi afegeix la voracitat dels comerciants i fabricants de tota mena, que ja al final del mes de novembre comencen llurs campanyes propagandístiques de promoció de perfums, complements de moda, telèfons mòbils i, sobretot, joguines. Les criatures han de veure a la TV

El Nadal de 1971, a Begur.

tota mena de nines que fan això i fan allò; de *barbis*, fins i tot n'hi ha una de prenyada. Tot seguit s'encenen les lluminàries dels carrers i es "planten" grans arbres a llocs on no hi ha terra... Ara, a més dels Reis d'Orient, hi ha el Pare Noel. Això vol dir dues tandes de regals. I avui dia no són pas només els petits que esperen presents. Els grans també esperen els seus. La TV repeteix sovint allò de "ja has fet les compres de Nadal?". Els establiments obren els diumenges i dies de festa... Després vindran les "compres de Reis".

Conseqüència d'aquest ambient de provocació vers el consum és un mal rotllo per a totes aquelles famílies que no es poden permetre gastar tant. Sovint hi ha alguna persona que ha perdut la feina... L'ostentació, però, és present a tot arreu i l'enveja dona els seus fruits. La gent està majoritàriament de mal humor i constantment rememoren les mateixes situacions de l'any passat en aquestes tres setmanes de final de desembre i principi de gener.

Potser a algú li semblarà exagerat tot això que dic. Afortunadament li hem de donar la raó pel que fa a Begur i als begurencs, perquè aquí encara no ha arribat el malviure generalitzat de les grans ciutats. Aquest fenomen, però, és fruit dels canvis socials dels últims 50 anys, i és irreversible. Trigarà més o menys a imposar-se aquí, a Begur, però arribarà. Com altres coses desagradables que ja a hores d'ara estan passant a Barcelona.

Ara que hi ha turisme de sol i platja, turisme rural, turisme de neu, turisme cultural, turisme sexual... n'hi haurem d'afegir un altre: el turisme antinadalenc. Seria aquell que s'oferiria a tota la gent que vol fugir del record desagradable d'anys anteriors i desitgen passar aquells dies sense campanes, lluminàries, músiques, gaüls, arbres, Noels, tions, regals, Reis, pastors, àngels, torrons, neules, cava, etcètera, etcètera. Dins un silenci total o, almenys, l'absència de qualsevol record nadalenc i en companyia de persones escollides.

Això mateix és el que ens estan dient tota aquesta gent de Barcelona i altres indrets que veiem pels carrers deserts de l'hivern begurenc. És gent que no ha vingut pas pel nostre paisatge, ni la nostra gastronomia. Han arribat a Begur fugint, fugint. Em penso que tots ells estarien d'acord amb el que explico en aquest escrit.

Joaquim Valentí i Fiol